

Азъ я доближихъ. Пипамъ я за ржка. Тя се дърпа.

— Слушай Иринке. . . Загорѣло ми е. Седни така до мене. . .

— Ща, ща, на васъ само това ви дай. . . Я си иди. . .

— Ама защо? На други ли си вече?

Тя неотговори. Азъ извикахъ:

— А?

И скочихъ като бѣсенъ. Сграбчихъ я презъ кръста. Тръснахъ я на кревата. Ютията падна. Тя замаха съ ржце и крака. Шепне:

— Пустни. . . пустни. . . ще викамъ.

А като я допрѣхъ, азъ не се помнѣхъ. Стигнахъ ѝ устата. Хвърлихъ се върху нея. И не знамъ какво правя. Тя започна да охка и хърка. Мята се. Азъ още повече озвѣрѣхъ. Тѣлото ѝ не ща. Душата ѝ търся. Да я изтрѣгна, да я разкжсамъ. Но не намѣрихъ душата ѝ. Тя посиня, замръзна на мѣстото си. Само кракътъ ѝ падна отъ само себе си когато я оставихъ. И не диша. Не мърда. Само очитѣ ѝ, изкочили навънъ, страшно гледатъ.

Азъ се отвърнахъ. Не можахъ да изтърпя, струваше ми се, че полудѣвамъ и очитѣ ѝ викатъ по мене.

*

Полудѣхъ ли?

Не. Не полудѣхъ. Страшно се мжчихъ, но не полудѣхъ. А пѣкъ бѣхъ, а-хж, да полудѣя. Непрестанно предъ очитѣ ми бѣ. Каквото и да правя — до мене. И въ ушитѣ ми пици гласътъ ѝ задушень: пустни. . . пустни. . . ще викамъ. . . И хъркането ѝ. Всичко.

Два пѣти ми се присъни. Веднажъ одушена стана отъ леглото и почна да ме гони. Хвана ме